

## ЧАРЧАРУШИТЪ

Въ цѣлъ Русчукъ такива чарчаруши имаше само баба Филиповица: бѣли, червени, морави, шарени на капчици — чудо. Наредени въ зелени саксии на двата прозореца къмъ улицата, тѣ поглеждаха минувачитѣ, като свежи усмихнати момински лица. И който минѣше по улицата — ще се заплесне, ще се загледа въ тѣхъ и ще се засмѣе радостно.

Цѣлъ градъ знаеше чарчарушитѣ на баба Филиповица. Жени идѣха презъ три махали да ѝ поискать отчеснато стрѣкче. Баба Филиповица повдигаше рамене:

— Не се прихваща отъ отчеснато, къзъмъ. Опитвала съмъ. Донеси си едно зелено саксийче, ей толчаво да е, азъ ще ти отвѣдя и ще ти дамъ.

А не бѣше то. Болѣше я баба Филиповица за чарчарушитѣ. Струваше ѝ се, че ако отчесне клонче, ще се извие цѣлото цвѣте и тѣжно ще ѝ каже:

— Тѣй, тѣй, бабо Филиповице! За това ти красиме ние прозорцитѣ, затова веселиме цѣлата улица: да ни кжсашъ. Мигаръ не ни боли?

Разбираше старата жена думитѣ на своитѣ цвѣтя. И какъ да не ги разбира? Тѣ ѝ бѣхавсичко, което имаше на този свѣтъ. Вижъ на оня свѣтъ — друго нѣщо. Тамъ най-напредъ ще я срещне стопанинътъ ѝ, дѣдо Филипъ абаджията, съ голѣ